

Zdeněk Jemelík: Volby občana druhé kategorie

infokuryr.cz/n/2023/01/17/zdenek-jemelik-volby-obcana-druhe-kategorie

kuryr

17. ledna 2023

Před Listopadem 1989 jsem prožil čtyřicet let s vědomím, že jsem občanem druhé kategorie. Tu první tvořili obecně komunisté a z nich vytvořené zvláště privilegované kasty stranických aparátčků a vysokých funkcionářů, policistů, armádních důstojníků (lampasáků) a milicionářů. Příslušnost ke kastě si museli vysloužit nezpochybnitelnými důkazy oddanosti „straně a vládě“. Přirozeně se od nich žádalo, aby souhlasili s invazí vojsk Varšavské smlouvy 21.srpna 1968, a to dodatečně i ti, kteří v době vpádu byli teprve v kočárku. Nevadilo, že v případě vojáků z povolání měl souhlas s okupací povahu vlastizrady. Občané první kategorie měli přednost všude a ve všem.

Speciálně pro voliče Danuše Nerudové popíši pro názornost celkem nevinnou událost, kterou jsem skutečně zažil. Po ukončení vysokoškolského studia měli absolventi povinnost nastoupit na tři roky na státem určené pracoviště, a to za žebráckou mzdu. V mém

případě jsme byli svoláni k hromadnému vyzvednutí umístěnek na určitou hodinu. Do místnosti, v které na velkém stole ležely vystavené umístěnky, byli nejdříve vpuštěni členové ročníkové organizace KSČ. Až si vybrali, směli jsme vstoupit my ostatní. Museli jsme pak většinou nastoupit do pustého pohraničí daleko od domova. Podobných příhod jsem zažil mnoho. „Vedoucí strana“ zasáhla nepříznivě do života mého a mé rodiny opakovaně.

Prožitky občana druhé kategorie ovlivňují mé vidění současnosti. Vedou mě k poznatku, že historická paměť národa je nesmírně slabá, takže téměř nikoho nepobuřuje, že příslušníci první kategorie občas usilují o privilegovaná postavení ve státě, jenž z jejich tehdejšího pohledu by měl být pro ně nepřátelský. Nemyslím si, že by měli být vyhazováni z práce nebo dokonce zavíráni, jak se často dělo odpůrcům KSČ po převzetí moci v r. 1948 nebo po okupaci v r. 1968 i jindy, ale do nejvyšších pater veřejného života by se tlačit neměli. Situace, kdy o úřad prezidenta republiky se střetnou dva uchazeči, kteří byli členy KSČ a svou kariéru založili s jejím požehnáním, je pro mne nepříjemná. Nutí k volbě menšího zla.

Do předvolební agitace se díry v historické paměti promítají i utloukáním Andreje Babiše pojmem „estébák“ a naopak bagatelizací příslušnosti pana Petra Pavla k vojenské rozvědce, údajně podřízené sovětské vojenské zpravodajské službě GRÚ.

Příslušníkem vojenské rozvědky se zájemce mohl stát pouze tehdy, když o to usiloval a prošel prověrkou loajality k protiprávnímu režimu. V daném případě šlo o vědomý úmysl žít se špionáží ke škodě našich současných spojenců.

„Estébák“ byl profesionální příslušník StB. Tím Andrej Babiš určitě nebyl. Tajný spolupracovník či agent StB nebyl zaměstnancem služby. Obvykle se jím stal tak, že StB o něj získala zájem z jakýchkoli důvodů a položila před něj k podpisu vázací akt ve chvíli, kdy byl v nějaké kritické situaci. V případě Andreje Babiše by to mohlo být při příležitosti projednávání jeho žádosti o získání postavení

obchodního zástupce v Maroku. Bez požehnání StB by asi tuto práci nezískal. Není při tom vyloučeno, že o „požehnání“ nevěděl. Proběhla řada soudních procesů, v nichž se prokázalo, že StB vedla svazky na některé osoby neoprávněně.

Samo zařazení do kategorie „tajný spolupracovník“ či „agent“ nevypovídá vůbec nic o obsahu styku mezi StB a její obětí.

V té době bylo ostatně běžné, že každý, kdo cestoval za železnou oponu, dostal ve firmě od útvaru zvláštních činností dotazník, který po návratu musel odevzdat vyplněný. V něm musel uvést, s kým a proč se v cizině setkal, o čem s ním mluvil apod.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že voliči mají pohled na oba soupeřící kandidáty poněkud zkreslený.

Národ má takovou reprezentaci, jakou si zaslouží. Pokud voličům vyhovuje komunistický rozvědčík na Hradě, nechť si ho zvolí. Nebudu to vnímat jako neštěstí, neb funkce prezidenta není z praktického hlediska tak důležitá, jak se podle té nenávislné pranice zdá. Generál Pavel bude určitě zvládat ceremoniální úkony prezidenta s elegancí a bezchybně. Možná by mohl navázat na tradici prezidentů Edvarda Beneše a Klementa Gottwalda, kteří se občas odívali do uniformy vrchního velitele armády. Jako prezident bude bezproblémově spolupracovat s asociální vládou Petra Fialy a ponechá jí klid na pokračování ve zbídačování obyvatelstva vysokými cenami energií a inflací. V žádném případě „nepůjde vládě po krku“, jak hrozí Andrej Babiš, což považuje za svou významnou přednost. Nemá ostatně odpovídající znalosti a zkušenosti v socio-ekonomické oblasti, aby mohl být vládě rovnocenným protihráčem. Zapomíná na to, že omezen pravomocemi prezidenta by Andrej Babiš velký tlak na vládu vykonávat nemohl, naopak jako neuspokojený vůdce opozice bude pro ni velmi nepříjemný.

Andrej Babiš půjde do druhého kola oslaben podle zásady „kdo nic nedělá, nic nepokazí“ V tomto ohledu Petru Pavlovi konkurovat nebude, neboť tomu nemají voliči co vyčítat a navíc má hezky zastřižené vousy. Andrej Babiš řešil v nedávné minulosti mnoho krizových situací a ne všechno se povedlo. Naštval mnoho lidí, jiní mu závidí, ale získal sympatie a obdiv dalších.

Nebude-li zvolen Andrej Babiš, nic se mu nestane. I tak bude významnou politickou osobností se silným vlivem na rozvoj státu. V prosazování politických záměrů bude mít volnější ruce než by měl, jsa omezen pravomocemi prezidenta. A není tak starý, aby se nemohl o funkci prezidenta ucházet znova příště. Jedinou nepříjemnost vidím v tom, že neuvede svou ženu do postavení první dámy.

Ani Petru Pavlovi se nic nestane, nebude-li zvolen. Nejspíš se vrátí k dosavadnímu způsobu života.

V každém případě není vhodné, aby si stoupenci obou kandidátů vzájemně vjížděli do vlasů. Život obyčejných lidí půjde dál bez ohledu na výsledek druhého kola.

Zdeněk Jemelík

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

Sdílet:

